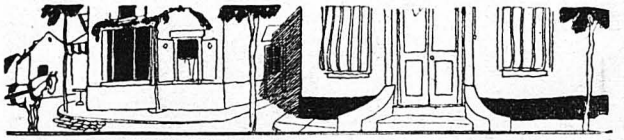

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

Β'.

Τὴν εἴχαμε βαφτίσει «Πεντάμορφη». Καὶ ἦταν ἀληθινὰ θαῦμα ἐμμορφιᾶς, κάτι τὸ ὀνειρευμένο, βασιλοποῦλα τῶν παραμυθιῶν, κυρὰ τῶν τραγουδιῶν! Τὸ πραγματικὸ ὄνομά της δὲν τὸ ξέραμε κι' οὔτε θέλαμε νὰ τὸ μάθουμε. Ἀγνοούσαμε καὶ πῶς τὴν ἔλεγαν καὶ ποιὰ ἦταν καὶ τί ἔκανε. . . Τὴν εἴχαμε δῆ ἐν' ἀπόγευμα στὸ παράθυρό της, ἐκεῖ πρὸς τὴν Νεάπολι, μᾶς ἐθάμβωσε ὄμματα καὶ νοῦν καὶ ἀπὸ τότε περνούσαμε τακτικὰ γιὰ νὰ τὴν βλέπ υμε. . .

Πρὸς Θεοῦ, μακρὰν αἱ ὑποψίαι καὶ αἱ παρεξηγήσεις! Δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἔρωτος Οὔτε ἰδέα κἄν. Κι' ἂν χτυποῦσε ἡ καρδιά μας, χτυποῦσε ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ συγκίνησι ἀγνή. . .

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποῦ τὴν ἀντικρύσαμε, τὴν ἐβαφτίσαμε: Ἡ «Πεντάμορφη»! Καὶ τακτικὰ ἔλεγε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὅπου κι' ἂν βρισκόμαστε:

— Πᾶμε νὰ δοῦμε τὴ Πεντάμορφη;

Καὶ πηγαίναμε. Ἐκάναμε ὁλόκληρη ἐκστρατεία, περνούσαμε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της, τὴν ἐβλέπαμε, τὴν ἐθαυμάζαμε, ἔχορταίναμε τὴν ἐμμορφιά της τὴ ξωτικὴ καὶ ἐφεύγαμε ἱκανοποιημένοι.

Αὐτὴ τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ. Κι' ἀσφαλῶς θὰ μᾶς εἶχε πάρει γιὰ ἐρωτευμένους ἢ τρελλούς! Τὸ ἕνα δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὰ ὁρκίζομαι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ δευτέρου. Εἴμεθα τρελλοί!

Ἔτσι περνοῦσαν ὡραῖα κι' εὐχάριστα αἱ ἡμέραις, ὅταν ἔξαφνα τὴν ἐχάσαμε. Ἔρημο τὸ παράθυρο, ἀσίλευταις ἡ κουρτίνες, θλίψις καὶ κατήφεια. . .

Ἦταν ἄρρωστη; Εἶχε ταφειδέψει; Ὁ Θεὸς τὸ ἤξερε. . .

. . . . . .

Ἕνα βράδυ μοῦ τηλεφώνησαν ἔξαφνα στὸ γραφεῖο νὰ περάσω ἀπ' τὴν Ἀντυνομία. Εἶχε βρεθῆ στὴν ἀκτὴ Π. Φαλήρου τὸ πτῶμα νεαρᾶς φοιτητρίας τῆς Ἰατρικῆς, αὐτοχειριασθείσης.

Κατέβηκα στὴν Ἀστυν. Διεύθυνσι μ' ἄλλους συναδέλφους. ἐκρατήσαμε σχεδὸν ἱκαῖς σημειώσεις κι' ἐβαδίζαμε πρὸς τὸ Νεκροτομεῖο τῆς ὁδοῦ Σωκράτους νὰ ἰδοῦμε τὸ πτῶμα, ἀστειευόμενοι στὸ δρόμο.

— Μὰ τί τῆς ἦρθε κι' αὐτῆς ν' αὐτοκτονήσῃ;

— Γιὰ λόγους ἐρωτικοὺς φυσικά.

— Λές;

— Ὦ ἀσφαλῶς. Καὶ νὰ δῇς ποῦ θᾶναι καμμιὰ ἄσχημη. Φοιτήτρια τῆς Ἰατρικῆς σοῦ λένε. Δηλαδὴ καμμιὰ διοπτροφόρος, μὲ μεγάλο μέτωπο, μεγάλο στόμα καὶ μύτη σουβλερή. Μπρρρρ! Φρίκη!...

Φθάσαμε στὸ Νεκροτομεῖο, πάντα εὐδιάθετοι. Εἴχαμε δῆ τόσα πτώματα ἐξ ἐπαγγελματικῆς ἀνάγκης, τόσα αἵματα, τραγικότητας καὶ φρικαλεότητας, ποῦ δὲν μᾶς ἔκανε πειὰ τίποτε ἐντύπωσι. . .

Στὸ μικρὸ καμαράκι τοῦ Νεκροτομείου, οἱ ἀνθρώπινοι σκελετοί, τοποθετημένοι ἐκεῖ, μᾶς ἐκύτταζαν βλοσυρὰ μέσα ἀπὸ ταῖς κούφιαις κόχες τῶν ματιῶν των. Στὴ μέση τοῦ δωματίου τὸ σιδερένιο τραπέζι τῶν νεκροψιῶν καὶ πάνω σ' αὐτὸ ἕνα πτῶμα σκεπασμένο μὲ σεντόνι.

— Ἐμπρός! συνάδελφοι, σύρατε τὴν αὐλαία! Ὑποθέτω πῶς ἡ μικροῦλα δὲν θὰ διαμαρτυρηθῇ, εἶπε κάποιος.

Συγχρόνως κάποιος ἀπεκάλυψε τὸ πτῶμα, τὸ ὁποῖο ἦταν ὁλόγυμνο. Μόλις τὸ ἀντίκρυσα, μόλις εἶδα τὴ μορφὴ ἐκείνη τὴ νεκρωμένη, μὲ τὰ μισόκλειστα μάτια, μέσα στὸ φωτοστέφανο τῶν ξέπλεκων μαλλιῶν, ἔμεινα βωβὸς καὶ ἄναυδος. . .

Θεέ μου! ἦταν δυνατόν; Ἐγελιόμουν μήπως; Μὰ ὄχι. . . Ἐκεῖ ἐμπρός μου, ἔκειτο νεκρὴ ἡ «Πεντάμορφη», ἀκόμη ὡραία, ἴσως πειὸ ὡραία τώρα.

Ἡ θάλασσα τὴν εἶχε σεβασθῆ. Φύκια πράσινα ἦσαν μπερδεμένα στὰ μαλλιά της καὶ τὴν ἔκαμναν νὰ μοιάζῃ μὲ ἐξωτικὴν κυρὰν τῆς θάλασσας. Γυμνή, πάγκαλος, γοητεύουσα ἀκόμη, ὄνειρον ἐμμορφιᾶς, μὲ τὸ ἀνέγγιχτο, γυμνό, παρθενικὸν στῆθός της, τοὺς χυτούς της ὤμους, τὴν λιγυράν της μέσην, τοὺς εὐγράμμους της γοφούς, τοὺς ἀγαματίνους της μηρούς, ἐφαίνετο νὰ κοιμᾶται μαλλον. φρουρουμένη ἀπὸ τοὺς σκελετοὺς τοῦ Νεκροτομείου. . .

Πόσην ὥρα τὴν ἐκύτταζα ἔτσι; Δὲν ξέρω, δὲν τὸ θυμοῦμαι πλέον. Τέλος, ὅταν ἐγύρισα ἀργὰ στὸ γραφεῖο, δὲν ἔγραψα εἴδησιν αὐτοκτονίας κοινὴν καὶ τετριμμένην, ἀλλὰ κάτι σᾶν ποίημα. . .

Τὴν ὕμνησα νεκράν, μὲ τὸν ἴδιο θαυμασμὸ ποῦ τὴν ἀντικρύζαμε ὅταν ζοῦσε. . .

Καὶ οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας; Οὐδέποτε διευκρινίσθησαν. Ἔρως, οἰκογενειακά, τίποτε ἄλλο: Ποιὸς ξέρει;... ΧΑΡΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ Τρυπυφράχτης.

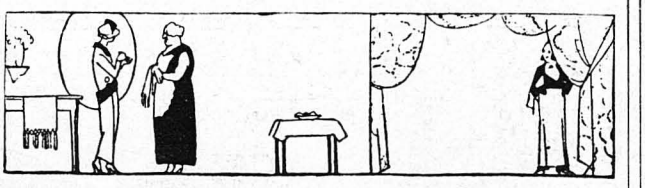

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΚΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

Κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ 1912—13 πολλοὶ τῶν ἐφέδρων προσεποιήθησαν τὸν τρελλὸν γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ στράτευμα καὶ τὰ δεινοπαθήματα τοῦ πολέμου. Θάλαμοι ὁλόκληροι ἐγέμισαν ἐξ αὐτῶν Δὲν τὴν ἐγλύτωσεν ὅμως κανείς. Ἀνεκαλύφθησαν ὅλοι καὶ ξαναγύρισαν στὸ μέτωπο. Ὁ στρατιωτικὸς ἰατρὸς κ. Παπαστρατηγάκης ἔχει γράψει ὁλόκληρον σύγγραμμα περὶ τῶν ὑποκρινομένων τὸν παράφρονα στρατιωτῶν. Ἀπὸ τὸ σύγγραμμα αὐτό, τὸ σπάνιον σήμερον καὶ φέρον τὸν τίτλον «Ἡ Ὑλοκρισις τῶν Φρενικῶν Νοσημάτων ἐν τῷ Στρατῷ», ἀποσπῶμεν τὸ κάτωθι χαριεντωμένο κομμάτι:

Κάποιος ἔφεδρος ἀπὸ τὰς Πάτρας, ἔμπορος τὸ ἐπάγγελμα, προσποιούμενος τὸν τρελλόν, ἔγραψε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν τρέλλαν του:

Πρὸς τὴν Α. Μ. Βασιλέα τῶν Περσῶν Νικόλαον Κωλέττην τὸν Γ'.
Λίαν ἐπείγουσα *Πεκῖνον Πρωσσίας*

Φίλε Κύριε.

«Βρύθει κόσμου ἐν Βερολίνῳ, σήπομαι παρασάγγας ἑκκαίδεκα, οἰνομαγειρεῖα δεκατέσσαρα, λίθος, στρατοπεδεῖα, γάλα μέλαν, Κλεοπάτρα παρθένε Ἀβυσσηνία, Τύρος Φονινίκων. Ὦ ἥλιε παντοδύναμε, χάλαζα, πλήμμυρα, ἀθανασία ψυχῶν, ὦ μῆτερ ὑπέρλαμπρος ζωσήρ, Ὅμηρε ἀθάνατε, ευφλότης ἐγκυμοσύνη, Φρῖξον Λυκαβητὲ ἀκατανόητε. Σαρδηνία, Μόσχα, Παράλιος Στερεὰ Ἑλλάδος, Παρθεναγωγεῖα, Πρασινάδες Ἅγιον ὄρος ἀκατανόητον, βάθος ἀμέτρητον, ὑπέρλαμπρος οὐσία, ὀντολογία, μετεωρολογία καὶ πᾶσα Ἐπιστήμη, ψευδολογία, βατραχοτομία, ποντικοὺς ἀκέφαλους, τὸ πλοῖον κλίνει, ἔργα ἀκατανόητα ἀδιαμαντοκόλλητα, καραμέλες ἐσθίων Παράσχου τὰ δέοντα, ὦ μῆτερ Θεόνυμφε, ὦ Παυσανία εἰς τὴν Ἀσίαν τελευτῶμεν! Λαῖλαψ γῆν καλύπτει, θεολογία τυχοδιώκτρια, ὦ τοῖχε εὐκίνητε! Μουσεῖον ἀλλόκοτον βρίθει σκολήκων καὶ δυσωδίας. ὦ Μαρίνα ἄνευ βροχείτιδος, σὲ εὔχομαι εἰς ἀνώτερα, ἔγεινα αὐτοκράτωρ, Καρδούχια ὄρη, Μέσπιλλε ὦ Μαίανδρε ποταμὲ διαβατὲ, ἀραβόσιτον αἰτοῦμεν Κυαξάρη, Ἄγη, τετράπουν. Εἰς Μήδους ἀπέρχομαι Θεολογία ἁμάραντε ὦ Θεόκρητε ζῶον (ἔπονται ἑταιραι κατὰ τοῦ ἱερατείου ὕβρεις) Παρθενομῆτορ πρῖνοι καὶ χλόνοι δενδρίλια, ἡ ἱερὰ ὁδὸς ποῖ γὰρ βούλει ἐχθρῶν ὦ ρήτωρ Δημόσθενες, ὁ Θεὸς πάσχει μυστήρια ζῶα!* Williams II

Υ. Γ. Ἀχ Μαριγώ ἀθάνατη τρέμουν τὰ ὄρη, ἐλθὲ εἰς τὸ ἀεροπλάνον ἀπὸ τὰ στενὰ τῆς Μάγχης εἰς τὸ Σουέζ μπιλιάρδο παίζω!

Καὶ προσθέτει ὁ κ. Παπαστρατηγάκης στὸ σύγγραμμά του:

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας ἡμέραν τινὰ καὶ ἐξετάζοντες αὐτὴν ἐνώτιόν του ἐλέγομεν εἰς τρίτον πρόσωπον χαμηλοφώνως ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀκουόμεθα παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ του ἀπετέλει ἄριστον δεῖγμα τῆς νόσου του, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐνεφάνιζε καὶ ἄλλα τινὰ χαρακτιριστικὰ σημεῖα ὡς π.χ. τὰς ἐπαναλήψεις τῶν λέξεων Τὴν ἀμέσως ἑπομένην ἡμέραν μᾶς ἐδόθη παρ' αὐτοῦ ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ δι' ἧς καταφαίνεται ὅτι οὗτος ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα ἣν ἐστήσαμεν αὐτῷ.

Πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τοῦ Ἐλβετικοῦ Κράτους
Θ. Π. Δεληγιάννην *Βλαδιβοστὸκ*

Κύριε Δεληγιάννη.

Ἐπιβαίνων ἀεροπλάνου ἀεροπλοίου διελθὼν τετράκις τὸν ποταμὸν Μισσισιπῆ, ὦ Βόλγα φοβερέ, τρομάζω τρομερὲ Δούναβη. εἰς τὰ Ἰμαλάϊα ψυχρά, ψῦχος φοβερόν, πολὺ μά πολὺ ψυχρόν. Ἀχ Μαριγοῦλα μου ἐγὼ ἐθαραπεύθην, ἐθεροπεύθην τῆς νόσου ταύτης σύαρι εὗρες θεραπείαν, θεραπείαν;

Ἄχ σανιδολατρεία, μὲ κτυποῦν, κτυποῦν αἱ σανίδες, ἄχ κούφιες σανίδες, σανίδες ἀπὸ λεπτοκάρυα, Βεζούβιε Βεζούβιε τήκομαι, κάποιο τοῦβλο, τοῦβλο μὲ κτυπᾷ, κτυπᾷ κατὰ κέφαλα, ὁμίχλη σκότος, σκότος καὶ λαῖλαψ, λαῖλαψ καλύπτει οὐρανὸν οὐρανέ, οὐράνια τὴν πίστη σου μέσα ἀφιλότιμη! Ἀφιλότιμη Ἱερουσαλὴμ Ἱεροσόλυμα ἄχ Ἱερουσαλὴμ ἀχρεία, ἀχρεία, πλάνη τοῦ ἀεροστάτου. ἐκτυπήθη κῆλη κῆλη, κτυπῶ τὴν κῆλη, κῆλη ἔλαφρά κοιλέ, κοιλεπιδέσμους Προμπονᾶ ἀνθρωποσωτηρίους ἔχασα. δύο ἔχασα εἰς τὴν θάλασσαν, μεγάλη τρικυμία, τρικυμία ἔχομεν,τὸ πλοῖον κλίνει κλείνομεν εἰς τὰ δεξιά, Ἔνεκα δυσωδίας κεφαλαλγία, βρῶμα καὶ δυσωδία, δυσωδία, Ἀποστείλατε ἀποστείλατέ με εἰς τὸν Νέστον ποταμὸν φρουρὰ φρουρὸς εἰς τὸν Νέστον ποταμόν, ἀγαπῶ πολὺ τὸ Ἱππικὸν μὰ πάρα πολὺ τὸ Ἱππικὸν Ἱππικόν, Πυρο—Πυροβολικὸν Ὀρειβατικόν, Εὐζωνικόν, Εὐζωνικόν, Εὐζωνικόν, ἀθάνατον, ἔνδοξον καὶ ἔνδοξον Εὐζωνικόν, Εὐζωνικόν!»

Μετ' ἄκρας εἰλικρινείας
Ὁ εἰλικρινὴς θεράπων
Κ.... Ν Ταγματάρχης

Ἔγραψε δηλαδὴ νέαν ἐπιστολὴν ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις καὶ πιάστηκε στὴ φάκα!...